

— Дванайсетъ часа се минаватъ и никой не дохожда, вика съ гнѣвъ боятъ, и стана нервно да се разхожда изъ стаята.

Въ това време нѣкой похлопа.

— Влѣзь! каза Джамалъ бей.

Въ стаята влѣзе единъ младъ момъкъ, когото наричаха Дриплю, защото по дрехитѣ му нѣмаше здраво мѣсто. Дриплю бѣше българче и се казваше Коста. Останало бѣ сираче, безъ баща и безъ майка, та прислужваше въ конака на бея. Още отъ малкъ (15 годишенъ) той много се караше съ малкитѣ турчета, а най-много съ беева синъ Али. Единъ зименъ день Али срещна Коста и поиска да го завали въ снѣга, за да му измѣрелъ височината. Ала Коста излѣзе по-юнакъ. Тръшна бейчето на земята и го зарина съ снѣгъ. Еничеритѣ хващатъ бореца и завеждатъ го при Джамалъ бей, който повелява да го обѣсятъ. Веднага направиха бѣсилка и докараха вързаното българче да го бѣсятъ. Когато да прекаратъ примката презъ врата му и да ритнатъ чукана, на който то бѣ стъпило, Али падна на колѣне предъ баща си и извика съ нажаленъ гласъ: Баба, подари това гяурче на мене. Азъ ще си го направя робъ . . . Ако не ми го подаришъ, ще се убия . . . и Али показа, че ще забие камъ въ гърдитѣ си.

Джамалъ бей прегърна сина си и заповѣда да освободятъ Коста отъ вжето.

Оттогава Коста стана слуга въ беева дворъ подъ името Дриплю, защото всѣкога му даваха да изнася най-дрипавитѣ дрехи.

Като влѣзе Дриплю при бея, падна на колѣне и цѣлуна пеша на дългата му дреха.

— Намѣри ли ги, запита боятъ съ гнѣвъ.